

מסכת חולין

פרק ד

א. בהמה המקשה לילד, והוציא העבד את ידו והחזירה, מותר באכילה. הוציא את ראשו, אף על פי שהחזירו, הרי זה כילוד. חותך מעבד שבעיה, מותר באכילה. מן הטחול ומן הפליות, אסור באכילה. זה הכלל, דבר שגופה, אסור. שאינו גופה, מותר:

ב. המבפרת המקשה לילד, מחתך אבר אבר ומשליך לכלבים. יצא רבו, הרי זה יקבר, ונפטר מן הבכורה:

ג. בהמה שמת עברה בתוך מעיה והושיט הרועה את ידו ונגע בו, בין בבהמה טמאה, בין בבהמה טהורה, טהור. רבי יוסי הגלילי אומר, בטמאה, טמא, ובטהורה, טהור. האשה שמת ולדה בתוך מעיה ופושטה חיה את ידה ונגעה בו, החיה טמאה טמאת שבועה, והאשה טהורה עד שיצא הנולד:

ד. בהמה המקשה לילד, והוציא עבד את ידו וחתכה ואחר כך שחט את אמו, הבשר טהור. שחט את אמו ואחר כך חתכה, הבשר

מִגַּע נִבְלָה, דִּבְרֵי רַבִּי מֵאִיר. וְחֻכָּמִים אוֹמְרִים, מִגַּע טָרְפָה שְׁחוּטָה.
מֵה מַצִּינוּ בְּטָרְפָה שְׁשִׁחִיטָתָהּ מְטַהְרָתָהּ, אִף שְׁחִיטַת בְּהֵמָה תְּמַטֵּהר
אֶת הָאֵבֶר. אָמַר לָהֶם רַבִּי מֵאִיר, לֹא, אִם טַהֲרָה שְׁחִיטַת טָרְפָה
אוֹתָהּ, דִּבֵּר שְׁגוּפָהּ, תְּמַטֵּהר אֶת הָאֵבֶר, דִּבֵּר שְׁאִינוּ גּוֹפָהּ. מִנֵּין
לְטָרְפָה שְׁשִׁחִיטָתָהּ מְטַהְרָתָהּ. בְּהֵמָה טִמְאָה אֲסוּרָה בְּאֲכִילָהּ, אִף
טָרְפָה אֲסוּרָה בְּאֲכִילָהּ. מֵה בְּהֵמָה טִמְאָה אֵין שְׁחִיטָתָהּ מְטַהְרָתָהּ,
אִף טָרְפָה לֹא תְּמַטְהַרְנָה שְׁחִיטָתָהּ. לֹא, אִם אֲמַרְתָּ בְּבִהֵמָה טִמְאָה
שֶׁלֹא הָיְתָה לָהּ שְׁעַת הַכֶּשֶׁר, תֹּאמַר בְּטָרְפָה שֶׁהָיְתָה לָהּ שְׁעַת
הַכֶּשֶׁר. טַל לָהּ מֵה שֶׁהִבֵּאתָ, הֲרִי שְׁנוּלָדָה טָרְפָה מִן הַבֶּטֶן מִנֵּין. לֹא,
אִם אֲמַרְתָּ בְּבִהֵמָה טִמְאָה שֶׁכֵּן אֵין בְּמִינָהּ שְׁחִיטָהּ, תֹּאמַר בְּטָרְפָה
שֶׁיֵּשׁ בְּמִינָהּ שְׁחִיטָהּ. כֵּן שְׁמִנָה חִי, אֵין שְׁחִיטָתוֹ מְטַהְרָתוֹ, לָפִי שֶׁאֵין
בְּמִינוֹ שְׁחִיטָה:

ה. הַשּׁוֹחֵט אֶת הַבְּהֵמָה וּמֵצֵא בָּהּ כֵּן שְׁמִנָה חִי אוֹ מֵת, אוֹ כֵּן תִּשְׁעָה
מֵת, קוֹרְעוֹ וּמוֹצִיא אֶת דָּמוֹ. מֵצֵא כֵּן תִּשְׁעָה חִי, טָעוֹן שְׁחִיטָהּ, וְחֻיֵּב
בְּאוֹתוֹ וְאֶת כָּנוֹ, דִּבְרֵי רַבִּי מֵאִיר. וְחֻכָּמִים אוֹמְרִים, שְׁחִיטַת אִמּוֹ
מְטַהְרָתוֹ. רַבִּי שְׁמַעוֹן שְׁזוּרִי אוֹמֵר, אֶפְלוּ כֵּן שְׁמִנָה שָׁנִים וְחֹרֶשׁ
בְּשָׂדָה, שְׁחִיטַת אִמּוֹ מְטַהְרָתוֹ. קָרָעָה וּמֵצֵא בָּהּ כֵּן תִּשְׁעָה חִי, טָעוֹן
שְׁחִיטָהּ, לָפִי שֶׁלֹא נִשְׁחָטָה אִמּוֹ:

ו. בְּהֵמָה שֶׁנִּחְתְּכוּ רַגְלֶיהָ מִן הָאֲרֻכָּבָה וּלְמַטָּה, כְּשֶׁרָה. מִן הָאֲרֻכָּבָה
וּלְמַעְלָה, פְּסוּלָה. וְכֵן שְׁנִטְלָה צִמָּת הַגִּידִין. נִשְׁבֵּר הָעֵצָם, אִם רַב

הַבְּעֹר קִיָּם, שְׁחִיטתוֹ מִטְהָרְתּוֹ. וְאִם לֹא, אֵין שְׁחִיטתוֹ מִטְהָרְתּוֹ:

ז. הַשּׁוֹחֵט אֶת הַבְּהֵמָה וּמֵצֵא בָּהּ שְׁלִיא, נֶפֶשׁ הַיָּפָה תֹאכְלָנָה, וְאִינָה מִטְמְאָה לֹא טִמְאָת אֲכָלִין וְלֹא טִמְאָת נְבִלוֹת. חֹשֵׁב עָלֶיהָ, מִטְמְאָה טִמְאָת אֲכָלִין אֲבָל לֹא טִמְאָת נְבִלוֹת. שְׁלִיא שְׁיִצְתָּהּ מִקְצָתָהּ, אֲסוּרָה בִּאֲכִילָה. סִימָן וְלֹד בְּאִשָּׁה, וְסִימָן וְלֹד בְּבְהֵמָה. הַמְּבַכֶּרֶת שֶׁהִפִּילָה שְׁלִיא, יִשְׁלִיכָנָה לְכָלְבִּים. וּבִמְקוֹדָשִׁין, תִּקְבֹּר. וְאֵין קוֹבְרִין אוֹתָהּ בְּכַרְשֵׁת דְּרָכִים, וְאֵין תּוֹלִין אוֹתָהּ בְּאֵילָן, מִפְּנֵי דְרָכֵי הָאָמְרִי: